

Arheologie

Bragagiu

Adun cuvintele bătrâne
Uitate chiar de amintire
Că poate-oi fi în stare mâine
Să le păstrez pentru citire.

Le scot din umbre și din stele,
De prin uitarea abătută,
Din sângele-mi în care ele
Trăiesc în așteptare mută.

Adeseori le-ascult ecoul
În fremătările de file
Și vrând să le-adaptez cu noul
Le port în piept prin nopți și zile.

Le iau din marginea de drumuri
Unde sunt grosolan brâncite
De alergări după consumuri
Veșnic flămânde și grăbite.

Care în calculele minții
Străine fraze doar repetă
Și nu le-ar desluși părinții
Ca pe-un țâșnit din eprubetă.

Descopăr limba mea străbună
De papagali disprețuită
S-o simt că-n mine încă sună
Cu-atâtea secole trăită.

Vreau să aud din vechi povața
Ce mii și mii de ani e vie
Ca să păstrez în mine viața
Cu aripi vii de Poezie.
Victor Bragagiu